

РЕШЕНИЕ

№ 333

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Христо Минев**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10120** по описа за **2020** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от управителя Б. Ж. срещу РЕШЕНИЕ от 24.08.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав, постановено по НАХД № 8746/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът излага доводи, че при издаването на АУАН не е спазен срока по чл.34 ал.1 от ЗАНН, твърди се и приложимост на чл.28 ЗАНН за маловажност на деянието. Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 2-ри състав по НАХД № 8746/2020г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 517257-F547621/11.06.2020г. на Директор на Офис „Надежда“ в ТД на НАП - С..

Ответникът- Директор на Офис „Надежда“ в ТД на НАП - С. се представлява в проведеното открито съдебно заседание от юрк. Г., която изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба, както и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че

жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 24.08.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав, постановено по НАХД № 8746/2020г., е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 517257-F547621/11.06.2020г. на Директор на Офис „Надежда“ в ТД на НАП - С., с което на [фирма], представлявано от Б. Ж. е наложено административно наказание: имуществена санкция в размер на 500.00 /петстотин/ лева на основание чл. 355, ал. 1 от КСО, за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Р. В. Д. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения по см. на чл.34, чл.42 и чл.57 ал.1 т.5 ЗАНН, а от събраните писмени и гласни доказателства се установява извършването на вмененото административно нарушение по чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО. Констатираното нарушение не представлявали и маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 12.05.2020г. контролните органи са установили, че от [фирма] не са подадени данни за дължими осигурителни вноски за осигурените от него лица за периода 01.09.2019г., до 30.09.2019г.. Установено е че дружеството осигурява 8броя лица, наети на трудов договор за периода м. септември 2019г. – 30.09.2019г., видно от представена справка актуално състояние на всички действащи трудови договори за съответния период.

Съгласно разпоредбите на чл.3 ал.3 т.1 от Наредба Н-8/29.12.2005г. на МФ, декларация обр.6 за всеки календарен месец се подава в компетентната ТД на НАП от осигурителя в срока на подаване на декларация обр.1, който според чл.3 ал.1 т.1 б.“а“ от Наредбата е до 25 – то число на месеца следващ месеца за който се отнасят данните. Срокът за подаване на Декларация обр.6 „Данни за дължими вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ за периода от 01.09.2019г., до 30.09.2019г., е бил до 25 октомври

2019г.

Установено е че Декларация обр. № 1 за м.септември 2019г. е подадена по електронен път, като декларациите са отхвърлени с протокол №22000194399428/28.10.2019г. При наличие на отхвърлени декларации и данни, в 7-мо дневен срок от датата на получаване на протокол, следва да се подадат нови декларации с коректно попълнени данни, което в случая не е било сторено от касатора.

Декларация обр.6 е била подадена на 11.05.2020г. с вх. № 13-53-06-160/11.05.2020г.

Правилно е преценено, че времето на извършване на нарушението е от 26.10.2019г. до 11.05.2020г., като закъснението е от 6 месеца и 15 дни.

В тази връзка в присъствието на двама свидетели и представляващата дружеството Б. П. Ж., Р. В. Д. е съставила акт за установяване на административно нарушение № F547621/19.05.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление от органите на ТД на НАП-С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.355, ал.1 КСО (в приложимата редакция към ДВ. бр.98/2016г. в сила от 01.01.2017г), „който наруши разпоредбите на чл.5 ал.4 чл.6 ал.9 и разпоредбите на нормативните актове по прилагането им, както и който не подаде или не подаде в срок декларация с данните по чл.5 ал.4 или декларация от самоосигуряващо се лице, се наказва с глоба от 50 до 500 лв. за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция за едноличните търговци и юридическите лица в размер от 500 до 5000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание”. Следователно разпоредбата на чл.355, ал.1 КСО санкционира както пълното неизпълнение на задължението за подаване на декларации с данните по чл.5, ал.4 т.1 и т.2, така и подаването им след изтичане на законоустановения срок, а именно: след 25 число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните.

В настоящия случай не се спори, че [фирма], представлявано от Б. П. Ж. има качеството на работодател и осигурител и съответно за него съществува задължението за подаване на декларации образец № 1 и образец № 6 за своите служители. За месец 09.2019г. е установено неподаване на декларации обр. № 1 и обр. № 6 в законоустановения срок, който е изтекъл на 25.10.2019г. При тези факти нарушението е правилно квалифицирано по чл. 5, ал. 4, т.2 от КСО, същото е извършено чрез бездействие, като е налице неизпълнение на задължението на касатора да предостави в НАП необходимата осигурителна информация.

Неоснователни са и твърденията на касатора за допуснато нарушение по чл.34 ал.1 от ЗАНН, изразяващо се в несъставяне на АУАН в законен срок. За да формира този

извод, съдът излага следните аргументи.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015г. по тълк.дело № 1/2014г. на ВКС и ВАС на РБ сроковете по чл.34 от ЗАНН са давностни. Административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване - тримесечен и едногодишен. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя/ вж. Тълкувателно решение № 48/28.12.1981г. по н.дело № 48/1981г. на ОСНК на ВС/. След като вече е открит нарушителят от компетентния орган от този момент започва да тече тримесечният срок по чл.34 ал.1 пр.2 от ЗАНН. Той е задължителен за контролния орган. Щом като нарушението и нарушителят са открити, но поради бездействието на компетентния орган не е съставен акт, се прилага общото правило на чл.34 ал.1 пр.2 от ЗАНН, а именно: погасява се възможността да бъдат реализирани всички правомощия на наказващия орган по административно-наказателното правоотношение. Давността погасява възможността за реализирането на отговорността, следователно изключва възможността за реализиране на материалното санкционно правоотношение изобщо. Нарушителят се счита за открит, когато в писмен документ, показания на свидетели или лично волеизявление на дееца се съдържат данни, които не поражда съмнение за авторството на деянието. В конкретния случай, не се споделя виждането на касатора, че нарушението е станало известно на контролиращите на 25.10.2019г. В АУАН и НП ясно е отбелязано, че едва при извършената проверка на 12.05.2020г. е било установено нарушението. Акта за същото е издаден на 19.05.2020г., а по-малко от месец след това на 11.06.2020г. е издадено и НП. Срокът по чл.34 от ЗАНН започва да тече не от момента, в който за контролния орган възникне хипотетичната възможност да разкрие нарушението, а от момента, в който той действително е узнал за него и кой е нарушителят. Да се вменява на органа по приходите служебно да установява всички нарушители на дата 26-ти от съответния месец, през който трябва да се подадат двете декларации обр. № 1 и обр. № 6 е нелогично и не намира никаква опора в закона. След като нарушението и нарушителят е открит и установен на 12.05.2020г., то съставянето на АУАН на 19.05.2020г. не съставлява процесуално нарушение от такъв характер, че да е погасило възможността за реализиране на административно-наказателното обвинение, както счита касаторът. Допълнително следва да се посочи, че проверката на [фирма] относно спазването на КСО е била възложена с РИП № ПО-22221320035203-ОРП-001/12.05.2020г. Очевидно следва да се приеме, че нарушителят е бил открит на тази дата, както е посочено в АУАН и НП. Не е изтекла и четири и половина годишната абсолютна погасителна давност от извършване на нарушението.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенния съд да потвърди наказателния акт и изразяващи се в липсата на допуснати съществени процесуални нарушения в развитото се административно-наказателно производство по ЗАНН и правилното приложение на

материалния закон. При условията на чл.221 ал.2 от АПК съдът препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 24.08.2020г. на СРС, НО, 2-ри състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.5 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Г., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIII Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24.08.2020г., постановено по НАХД № 8746/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], представлявано от управителя Б. П. Ж. с ЕГН [ЕГН], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк]бл.214 вх.а ет.2 ап.6 да заплати на ТД на НАП-С., Офис Надежда, сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63 ал.3 във вр. ал.5 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.